

„ELŐRE“

Szerkeszti: Haraszty Lajos.

Forradalom a Pokolban.

Csupa szívességből elvezetem önöket a — Pokolba. Azonban nem kell megijedni, aki nem odavaló, az úgy is vissza fog jönni, ha megtapasztalta a pokolbeli ribilliót.

Szó ami szó, kiűtött Pokolországban a negyvennyolc. A pokolnak csaknem minden ördöge feltámadt és nem lehet már őket mézes-mázos hazug ígéretkei lecsillapítani. VII. Lucifer felséges homlokát hideg veríték fedi, kétségbeesésében haját tépi. Szeretne valami nagyon-nagyot hazudni népének, de kifogyott mindenből, utóvégre ő is csak Lucifer. Ekkor olyan eszméje támadt Luciferina öfelségének, hogy udvaroncait tökéletesen elbájolta. És mikor nem bájolja el az udvaroncokat a királyné eszméje?

A királyné eféleképen szólott:

— Hivassa össze felséged a Földről idekerült politikusokat, a királyok tanácsadóit, a minisztereket. Ezek tehetséges emberek voltak, a Földet is csaknem pokollá változtatták. Tőlük kérjen tanácsot.

Lucifer helyesnek találta feleségének szavait és kiadta a parancsot a szolgálóknak.

Lassan gyülekeztek az elkényszerezett földi nagyságok. Csúszva-mászva jöttek, erről nem tudtak leszokni. Mikor összeszámlálták őket, kitént, hogy valamennyien a Pokolban vannak. Lucifer csak a legkiválóbbakat kérdezte ki, mert nem akart nekik haszontalan fájdalomt okozni.

Tudta, hogy ezek, — akik egész életükben hazudtak, a királyoknak: hogy alattvalóik életüket is szívesen feláldozták értök, a népet pedig a királyok szeretetével csalták, — borzasztóan szenvednek, ha igazat kell mondaniok. Könnyű volt Lucifernek kikeresni a legérdemesebbeket, mivel mindeniknek anynyi bélyeget sütöttek az arcára, a hányszor a Földön az akasztófát megérdemelte.

Egyik a sok közül így beszélt:

— Nagyhatalmu Lucifer! Tégy úgy, mint az én egykori uram tett, aki különben maga is itt van és elmondhatná, hogy ő ugyan adott alkotmányt, mikor

a nép fellázadt és esküdött, hogy megtartja. De mihelyt volt elég katonája, elfelejtett mindent. Kipusztította a nép egyik felét, a másik fele meghódolt. Bűnt nem követett el, mert meggyóna udvari papjának. Ez utóbbi is országokban tartózkodik. Neked azonban dicső Lucifer, nincsen hadsereged, az pedig nagy baj. Látod, ha például a Földön az emberek pénze kevés, felelemlik a tisztek fizetését és a pénz nem lesz kevés, hanem kevesebb. Ha nincs munkakerő, besoroznak egy csomót katonának, hogy ne panaszkodjanak annyian. Ajánlom, hozasd le az egész hadsereget országodba és

— Hagyd abba! — szakította félbe Lucifer, — az is ostoba nép lehetett, amelyen te meg a királyod uralkodtatok.

— Hát te parázsfejű mit tanácsolsz?

— Én, — felelé a megszólított, a kinek egész feje meg volt borotválva, hogy a bélyegek elférjenek, — azt tanácsolom, hogy kövesd az én uram császárom példáját, aki nem régen költözött dicső birodalmadba. A főkolomposoknak, akik a népet vezették érdemrendeket és pénzt adott, mire ezek a népet lecsendesítették, ők maguk pedig elhallgattak. Későbbben még jobban elhallgattatta őket a felséges úr. Különben kérdezd őt magát.

Dühében a nyelvét harapta Lucifer.

— Hát azt gondoljátok, hogy dajkamésékkel, régi kalendáriumból kiszedett históriákkal fogtok felültetni? Takarodjatok, mert . . .

Örök gyászára a szónoklás művészetének, nem tudott többet szólni hetedik Lucifer ő felsége, mert borzasztó tombolás és a Pokol tornácát is megszerkettető ordítás némítá el felséges ajkait.

Ő királyi felsége elsápadt és dühében bátran vonúlt — a felesége szoknyája mögé.

És ekkor majdnem minden földi udvaronc megbökte könyökével szomszédját és ezt sugta neki: Te, akár csak az én volt uramat látnám!

Megkereste azonban négy pirostollas ördög ő felségét és kitessékeltte a tornácra, hogy kénytelen legyen meghallgatni pokol népének szónokát. Lucifer egyszerre nyugodtabb lett. Amíg szónokolnak, — gondolta magában, — addig nincs baj.

Elkezdte pedig a szónok a beszédet:

— Lucifer. Hallgasd meg, hidd el amit én most neked mondok! Hallgasd meg és hidd el, hogy mi is meghallgassuk amit te nekünk hazudni fogsz. Mert hogy hazudni fogsz, az bizonyos. Hiába

rázod a fejed. Hazudott apád is, nagyapád is, az igaz, hogy mind királyok voltak.

Nem is ezt hányjuk szemedre, mert hiszen ősi cimerebben is a mérleget tartó, bekötött szemű boszorkány lábának körmével húzza le az egyik serpenyőt. Azt sem vesszük rossz néven, hogy kapzsiságodban a patkót is levennéd patáinkról.

De dühünkben a szarvunkat rágjuk és nem bocsáthatjuk meg neked, hogy nem hozatsz nekünk névjegyet a Földről. Pedig a névjegy teszi a földi boldogságot is. Ha valaki zsiros hivatalt akar kapni, csak egy címeres névjegyet mellékeljen folyamodványába, a hivatalt megkapja.

Ha gyilkolt és felakarják magasztalni, megmutatja egy befolyásos úr névjegyét, — kinevezik főispánnak.

Míg a szónok lélegzetet vett, az egész tömeg karban énekelt:

„Lucifer!
Nem lesz per
Közöttünk,
Esküszünk!
Hogyha egy
Kas névjegy
Száll le a
Pokolba!“

— Urunk, — folytatta a szónok, — a Pokolnak másik nagy szerencsétlensége, hogy nincsen elég hivatalunk. Látnod, ha a Földön valamely kékvér elveszti vagyonát a mi bibliánkon, kinevezik vagy a lassan beszélők országos felügyelőjévé, vagy pedig a jobb, illetőleg a balszemen jobban látók intendánsává, vagy ha ezt nem akarná elvállalni, elfoglalhatja az «Állami cserebogár-üző intézet»-nél a kormánybiztosi állást és akkor is kap az államtól 25 ezer koronát évenként. Ez kevés, de nem baj, ha írni sem tud. Végy példát urunk a Földről és ne feledkezz meg rólam.

Harmadik és utolsó kérésünk az, hogy szabadjon nekünk is hazudni: írassunk mi is történetet. Nagy lehet a varázsa a nyomtatott hazugságnak, a Földön mindenki elhiszi. Hátha, olvasva mi is eltalálnánk hinni, vagy ha mi nem, unokáink bizonyára elhiszik.

Válaszolj nekünk Lucifer, de kérlek ne hazudj!

Ófelsége mosolyog egyet. Ez elég a népnek. Egetverő éljenzéssel vállalkra veszik és ujjongva hordják körül az utakon.

Ilyen volt a Forradalom a Pokolban.

Adler Sándor.

Valamikor . . .

Rovogatom a gyertya fénynél
Egymásután a riméket, —
Amíg anyám kis asztalánál
Ócska lomok közt szedeget.

Előkerül sok régi lim-lom —
Divalja múlt fakó ruha, —
S im egy fehér fátyolba kötve
Menyasszonyi koszorúja.

Száradt a mirtus, — nézi . . . nézi,
Forgatja lassan, s annyiszor
S könnyes szemekkel súgja kalkan :
Valamikor . . . valamikor . . .

Tollam megáll e szóra, s átfut
Lelkemben egy mély gondolat
S elnézem a kis dalfüzért itt,
Amit a sok szép dalsor ad.

Milyen színompás, szenvedélyes
Minden szó benne most nekem
S köny hull szememből rája mégis
Amint ekkép elmélkedem :

Virág ma még — s holnap csak emlék
— Emlék, a mi ma érzelem —
Eljő a nap, s mi most anyámmal
Történik ép így majd velem.

Kezembe téved dalfüzérem,
S olvasva majd dalaiból, —
Könyve-ve súgom mint anyám most :
Valamikor . . . valamikor . . .

Dutka Ákos.

Groombridge.

Nagy Andor.

Operette egy felvonásban.

Zene : a szférák zenéje.

Mottó : Kaliforniából jelentik, hogy az ottani Lick csillagvizsgáló intézet tudósai egy hetedrangú napot fedeztek fel, a melyet Groombridge névre kereszteltek. Ez a nap szerintök másodpercenként 245 kilométernyi sebességgel mozog egyenesen földünk felé.

Személyek :

Nap, Ő Fensége.
Groombridge, herceg.
Princesz Üstökös.
Vénusz, udvarhölgy.
Marsal Mars, nyugalmazott.
Föld, magánzó úr.
Lira, ifju poéta.
Ikrek.
Szíriusz.

Göncölszekér, bérkocsitulajdonos
Hold, Föld úr titkára.
Fiastyúk tánti.
Tejút asszonyosság, Ikrek dadája.
Meteorok, Aszteroidok (*szolgák*), álló és
bolygó csillagok (*kar*).
Szín : a világúr.
Idő : jelen, Nap ó Fensége éppen zsurt ad.
(Függöny felgördültekor esend van. A vendégek már
majdnem egybegyűltek. Nap Ó Fensége elfoglalja
házigazdai székét.)

I. jelenet.

Mind, többek nélkül.

Kar : Szerény körtünkben (!) itt
Meghajlik mindenik
Előtted, oh Te Nap !
Ma úgy, miként tegnap,
Miként majd holnap is
S örök időnkön át . . .
Te vagy Urunk nekünk . . .
— Kezdjük az ozsonnát !

Nap : (*meghatva*) Köszönöm a meg-
tiszteltetést . . . Köszönöm édes fiaim . . .
Köszönöm . . .

Princesz *Üstökös* : (*arcfintorítva át-
vonul a színen. Uszályát maga után von-
szolja. Halkan*) Rettentő ! . . tönkretezik
az idegeimet. Borzalmas kaosz.

Meteor : (*belép, meghajlik*) Tejút asz-
szonyosság ! (*el*)

Valaki : (*tüsszent*)

II. jelenet.

Voltak, Tejút asszonyosság.

Tejút assz. : (*karján Ikekkel hajbókolva
belép*)

Valaki : (*dünnög*) Tente baba, tente...

Ikrek : (*elpirúlnak*.)

Nap : (*szemöldökét bosszusan összevonja*.)

Kar : (*íjedten összenéz, rákezd*)

Te vagy urunk nekünk . . .

— Kezdjük az ozsonnát !

Nap : Igen hát kezdjük. —

(*Kívül csengő kacaj hallik*.)

III. jelenet.

Voltak, Vénusz.

Vénusz : (*kacagva befut*).

Groombridge herceg az enyém !

(*a távolba mutat*)

Ni, hogy siet, hogy fut szegény . . .

Egy pillanat,

S hó ajkamat

Szerelmes csókja zárja le. . . .

Mars : (*gunyosan*) Oh, óh, a csúfság párja te !

Nem szégyeled ?

A két szemed

Nem súl ki rögtön ? te... te... pfúj ...

Vénusz : Uram, ön sért !

Nap: (székében elszunynyad)
Szíriusz: (hencegve *Marshoz*) Kehrt euch! pusztlj!

Mind: (felzúdulnak) Mi lesz már itt? (általános zűrzavar.)

Mars: (tubákolva félre vonúl.)

Fiasztjúk: (sápítózik) Bizony, mikor mi . . . hát ifjú, izé fiatal . . .

Többen: Tudjuk, tudjuk!

Lira: (szaval): Örökifjú Vénus aszszony! (hangja a nagy lármában elvész.)

Tejút assz.: Mi az, mit mond az ifiúr? Jaj de szép . . .

Fiasztjúk: Hát sohse kávézunk már?

Mind: Igen! Jobb lesz, ha hozzák az ozsonnát, oszt meg van!

Göncölszekér: (*Tejút asszonyához*) Mi az? Mit mond az ifiúr? Felemelik a bérkocsi tarifát?

Meteorok (behozzák a kávé.)

Vénusz: (kémlelve néz a távolba, magában) Ott jön már! Milyen gyorsan . . . Mindjárt itt lesz. De ni! Jaj . . . a Föld után szalad! Vajon mit akarhat? . . .

Göncölszekér: Kedves Vendégség! A feletti örömömnek szeretnék kifejezést adni, miszerint kegyesek voltatok belátni, miszerint, hogy tényleg úgy van, hogy sehogysem elég, t. i. igen borzasztó kevésség, voltaképen hát nem is tudom én . . . miszerint a tarifa . . .

Mind: Bruhuhúú... hehehe... buhuhú...
Vénusz: (mint fönn) Jaj . . . itt a Föld.

IV. jelenet.

Voltak, Hold és Föld

Föld: (kimerülten beront, *Naphoz*) Fenséges Uram! végem van! Nem hiszi? (az utána kuncogó *Holdra mutat*) Tessék megkérdezni a titkáromtól!

Hold: (bambán) Mi tetszik?...aha! igen!

Föld: A Groombridge! Borzasztó, mindjárt itt lesz . . . Kérem! Tessék elhinni, igazán, én rendes teendőmet végeztem, haladtam az úton és ő azt mondja, hogy elébe álltam! . . . Kérem! Másodpercenként 245 kilométernyi sebességgel rohan felém! Végem van! *Katasztrófa!* Mi!?

Hold: (mint fönn) Mi tetszik? . . . aha! igen! *Katasztrófaaa!* . . .

Föld: Segítség! Segítség!

Hold: (mint fönn) Mi tetszik? . . . aha! igen! *Segítségéég!* . . .

Vénusz: (*Földhöz, miközben kihívóan Marsra néz*) No, ne búsulj öregem. Groombridge nem fog téged bántani; én hozzám jó. Mindjárt itt is lesz.

Föld és Hold: (remegnek.)

Mars: (egyre tubákol.)

Vénusz: (legszebb mosolyával *Groombridge felé tekint.*)

Göncölszekér : De kérem, tisztázzuk a tarifa-ügyet. Engem nem lehet elámitani . . .

V. jelenet.

Voltak. Groombridge.

Groombridge : (hévvel *Vénusz* karjaiba fut) Úgy siettem angyalom! Roppant messze voltál tőlem . . .

Mars : (fejét csóválja) Vajon hová süllyedünk? Micsoda erkölcs!

Fiastyúk : Bizony, esünk. Úgy halottam, hogy Szíriusz felé.

Szíriusz : Azt nem engedem! Tiltakozom!

Föld : Ah... megmenekültem. Ah... Ah...

Hold : Mi tetszik? . . . aha! igen! Ah . . . ah . . .

Groombridge : (észreveszi *Földet*) Ez az úr meg mindig előttem futott. Már félttem, hogy a sarkára hágok.

Föld : (hencegőn) Hja kérem nem olyan könnyen megy az! Külömben *Föld* vagyok. (*Holdra mutat*) *Hold* úr a titkárom.

Groombridge : (oda se hallgat; *Vénusszal* karöltve tova lejt.)

Föld : Látja, *Titkár* úr! Még sem jelent az semmit, ha viszket az ember térde; pedig az enyim már napok óta viszket itt Kalifornia táján.

Hold : (mint fönn) Mi tetszik? . . . aha! igen! Nem jelent az semmit! . . .

Fiastyúk : (ki előtt már üres a csésze) Hát lesz valami abból a kávézásból?

Mind : Igen! . . . Hát a sütemények? . . . Üresen igyuk?

Függöny

(az általános elégtelenséget felhasználva hirtelen legördül)

A. ú : cs ?

Az elmúlt hetek egyik napján Kolozsvár felé utaztam.

Remek egy út! — A tájék, a természet szépsége néha a félelmes fenségesig fokozódik. Egyik oldalon meredek sziklafal nyúlik fel; helyenkint megrepedezve, mintha egy óriási macska szeszélyesen összekarmolta volna. Másik oldalon a mélyben zúgva törtet keresztül: a sziklákön a folyó, egész tömböket sodorva magával. Majd egy vizesés. A hegy tetejéről, mint egy karsú ezüst-oszlop hull alá majdnem egész függélyesen a víz; lenn ezer tajtékra törik és elvegyül a folyamba, hogy folytassa örökké-tartó útját.

De szemem kifáradt a táj kifogyhatat-

lan szépségein és mintegy pihentetőül környezetemben tekintetem körül. A „nem dohányzó“ szakasz fülkéjében ültem, egész egyedül. — Még nagyon tiszta volt. Új, sima festéséről s a régiektől elütő modorról látszott, hogy még nem rég kerülhetett ki a gyárból.

Tekintetem véletlenül a vonat ablaknak belső szélén is körülzaladt és néhány ceruzával írt betűn akadt meg. Közelebb hajoltam és ezt láttam: A. ű: cs? — Vajjon mit jelenthetnek ezek a rejtélyes betűk? . . . Eszemet felcavartam, de 16 Pagezus-erőnyi gondolkodás után se tudtam kisűtni.

Ekkor elsötétült körülöttem minden, — mert vonatunk bejutott az alagútba. (Egymásután van három is. Az első a legrövidebb, a harmadik a leghosszabb.)

Alagút . . .

A. ű: cs? — A. ű. tehát minden valószínűség szerint annyit jelent: alagút. De hisz akkor cs. nem jelenthet mást, mint: csók. Ez világos! S az egész rejtélyes hieroglif mai szerelmes nyelvre fordítva annyit tesz: Az alagútban megcsókollak, ha — megenyeged. Igen, mert kérdőjel is van.

Ebből most el tudtam képzelni akár egy egész novellát.

A fiú körül-belől éppen ott ült a hol én, jobb kezével a kocsni ablaka felé, mert csak így írhatta oda észrevétlenül ezeket a sokatkívánó betűket. Esdő pillantása kérdeni látszik: — Igen? Nem? . . . Ugy-e igen? Igen! —

Vele szemben ül a leányka. Füle hegyéig lángoló rózsa. Boldog szemérmességében nem tudja, mit válaszoljon.

Mellettük a mama és kiegészítésül még néhány néni, kik zajosan élénk társalgásba merülve ügyet sem vetnek a gyerekekre.

De huss! — ismét alagút, még pedig a leghosszabb. A gyerekeknek, azt hiszem, volt annyi eszük s nem hagyták elrepülni ezt a szerelmeseknek úgyszólván: kirendelt kedvező alkalmat . . . Ne féltsük őket . . . S szinte látta lelkem az alagút sötét világánál, amint egy szőke s egy barnafürtös fej összeért . . . (L—y).

Szívem mélyében . . .

*Szívem mélyében egyre-másra
Mindennap mennyi vágy fakad,
S olyan szépeknek, csábítóknak
Látom én most e vágyakat.*

*Szívemből az ágyamba szállnak
E vágyak együvé kötözve,
És onnan aztán ajkamon mind
Egy hő imába olvad össze.*

C S A R N O K.

Mortimer.

Sátánné asszonyság.

(3)

Humoros elbeszélés.

Ádám Olivér úr egy este elhatározta magát, hogy véget vet a kétségnek. Kicsípte magát; gazdag ruhatárának legszebb ékeit magára rakta, névleg egy császárkabátot, mely iránt érzékeny szeretettel viseltetett; ha ránézett, mindég köny gyűlt a szemébe: hiszen ez a ruhadarab édes atyjának egyetlen hagyatéka volt; azután feltette a magastetejű kalapját is, miután oly gyöngéden és gondosan megkefélte, hogy vagy kétszer a földre ejtette. Elkészülvén a toalettjével, világfájdalmasan lefelé csüngő bajuszát kipödrötte, hogy az csak úgy hányta a fitytet az égnek, köhécselt egyet, elhadarta mégegyszer heves taglejtésekkel ez alkalomra készült mondókáját és azzal megindult.

Évike megijedt az ünnepies komolyságtól, mely Ádám úr homlokán borongott és egész ruházatán előmlött.

— Hová, háová, édes Ádám?

— Megyek a csatába!

— Tán csak nem akarsz valamit tenni?

— Sőt!

— Sőt! Ó, jaj nekem! Arcod sötét, mint komor bikáé, szemeid szikráznak, mint a barna éjféli . . . félek, irtózom . . . Ó mit fogok hallani! . . .

Ádám úr szívére tette a kezét.

— Évi, ó Évikém, te legédesebb cukor-sütemény, kivel ajkam valaha érintkezésbe jött, ó mindánem te, életem sója, szívem kertjének csalogánya, töröld le könnyeid, nem fogsz hallani semmit! Határoztam! Megkérem a kezéd!

S ezzel le akart térdepelni, de még jókor észrevette magát, hogy nadrágját be ne piszkítsa.

Évi pedig boldogan omlott karjaiba.

— Igazán? Ó, ezt vártam tőled, ilyennek képzeltelek, deréknek, bátornak ki nem ijed meg a veszélytől! Menj, utadra bocsátlak, ne félj, most épen benn van a néni a szobában. Légy bátor, kísérjen áldásom utadon!

Ádám úr félre csapta fején a magastetejű kalapot.

— Igen Évikém, bátor leszek, nem nyugszom addig, míg a fejét meg nem szerzem, már mint a kezéd fejét. Benn van Sátánné asszonyság? Isten veled! Megyek!

(Folytatjuk.)

S Z I N H Á Z.

New-York szépét négyszer adták egymásután a Szigligeti-Színházban. Két évvel ezelőtt a Magyar színházban százszor. Mi furfangos vicceket gyártunk felőle, a pestiek száz estén mulattak rajta. Ez csak úgy történhetik meg, hogy mi vidékiek még szörnyen naivak vagyunk és szemérmetssek. Mert a darab két év alatt nem változott, hanem a mi kulturális központi erkölcsünk a züllés és romlás processzusában nem érték még el most sem azt a nemes fokot, mikor a New-York szépét már kellően méltányolni lehet. A mi dramaturgiai izlésünk és nevelésünk még kerek mesét, értelmes szöveget kíván. Kiállhatatlan butaság! kép is legyen, és még értelme is legyen! Ne tegyük magunkat nevetségessé! Nem elég, hogy angolos a zenéje, bolondos a tánca s vérpezsdítők benne ama mozdulatok. —

Színház után sokszor eszembe jut Déryné! Bizony kevesen tudják, hogy ki volt ő! Az 1820-as 30-as éveknek színpadi királynője, ünnepelt színész s *magyar nő*. Ki olvassa most az ő Naplóját, (rosszul czimezték, Emlékiratnak) az ő életének érdekes leírását? Oh te silány népség, járj tanulni ő tőle művészetet, igazi dicsőség után való törekvést, nemes ambíciót.

A ti játékok után nem a színművészt dicsérjük, hanem remek combotok után áhítozunk. Előadás után nem megyünk haza kielégített szórakozásvágygyal, hanem a sóvárgás tüzével.

Alakításotok után ritkán marad lelkünkben egy nemes emlék hátra rólatok. Csak a trikótokhoz tapad (vagy a vattához) a mi szemünk, lelkünk kielégítetlenül áhítozik.

Modernek vagyunk mi és ultraliberálisok — elvtelenek. De nem mindenki az s annak lenni nem boldogság. Erkölcsünk van vagy nincs, amint süt a nap vagy lehajlott az este; avagy úrinő áll előttünk vagy szobaleány. Ámde a nézőtérben en compagne nem szeretünk még szemmel se kéjelegni. S nem undorító-e, mikor a hülye portugál feje fölé emeli kezével a francia leány — lábát!?

Boldogult Heine rosszul tette, hogy oly jókor született. Most kellene élnie. Olvasták Das Hohelied-jét: Mi szép a női test, a gömbölyü váll, a két halom, a csipő, a comb, az ikra s a többi. Ő egész nap s egész éjjel tanulmányozta e remekművet privátim és titokban. Mért nem él ma? Most milliós középületben az adózók vérén épült intézetben ezrekkel közösen studírozhatná a női testet. Mi boldogok, nem vagyunk kénytelenek lábunkat vékonyítani a tanulásban; a mai tanmódszer folytán

mindnyájan végezhetjük e nemes tanfolyamot minden különös megerőltetés és következmény nélkül. Erre való tekintettel mint halljuk, felveszi az „Institut à étudier le corps féminin“ nevet ami színházunk is.

A New-York szépe című com (pilkált binált pilált) butaságban legokosabb ember a bolond német. *Tövis.*

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Népdalok. A Szigligeti-Színház tagja: **Deésy Alfréd** — ki nemcsak Tháliának felkent papja, hanem Apollónak és Euterpének is kedvence — két népdalt fogja legközelebb közrebocsátani. Szöveg és dallam egyszerre és egy lanton fakadtak. — Legközelebbi számunkban még visszatérünk reá. — Szerző a következő felhívást bocsátotta ki:

(**Felhívás előfizetésre.**) Népdalok címen két legújabb szerzett dalomat bocsátom közre. Az egyik Erdély vadregényes tájainak, a másik a napsugaras Alföld levegőjének a hatása alatt született lelkemben. Hogy két kedves dalom gyöngé szárnyai védelmet és erőt nyerjenek, a Népdalokat **Örley Flóra** úrhölgynek, a kiváló művésznőnek ajánlom. A dalosfüzet a — Szamos partján . . . és a — Halálharang . . . kezdetű eredeti magyar népdalt foglalja magában és díszes kiállításban f. évi február havában fog megjelenni. A népdalok ára 1 korona. A szíves gyűjtőket felkérem, hogy az előfizetés összegét legkésőbb folyó évi február hó 25-ig címemre (Nagyvárad, Szigligeti-Színház) küldjék el. Tisztelettel **Deésy Alfréd**, a Szigligeti-Színház tagja.

Ime itt közöljük a népdalok szövegét, mit a szerző szíves volt az „Előre“-nek átengedni.

I.

Szamos partján szomorúan zúg a szél,
Alok . . . nézem . . . egyik hab másikat ér.
Mennek, mennek és eltűnnek örökre,
Igy tűnt el a te szerelmed, meg is ölte a szívemet
[örökre.

Nézem, nézem s a hab egyre hívogat,
Ígér üdvöt, ígér örök nyugalmat.
Nem halok meg, rá gondolok szülőmre,
Élni fogok ő éiette, lemondok a szerelmemről örökre.

II.

Halálharang kihallik a pusztára,
Haldoklik a falu legszebb leánya.
Valakit a kétség ott künn úgy gyötör:
Vajjon lehull az a csillag az égről?

Harangzúgás bejár falut és pusztát . . .
Most temetik a falu legszebb lányát.
Lenullott már még egy csillag azóta,
Gazdátlanul tér a nyáj a faluba . . .

Kérjük a kiadókat, miszerint a náluk megjelent munkák egy példányát küldjék meg az „Előre“-nek.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratokat nem adunk vissza —

Kismamának köszönet a szellemes és kedves „Szerkesztői“ üzenetért. — **Fel-szei B.** Kolozsvár. Még mindig semmi tudósítás. El ön, vagy meghalt? Mindkét esetben tudósítson. — **Zs.** Trient. Válaszát fájdalommal vettük. Azonban várunk. — **G. F.** Arad. Bizunk szeretetében és ügybuzgóságában. —

Sz - y Pál. Helyben. Csep-
pét sem esodálkozunk azon,
hogy költeményeinél még
nem olvasott jobbat, mert
az ön széperzekének scálái
éppen fordított rendben
működnek, mint azoknak a
rosszizlésű normális poéták-
nak. Ez meglátszik remek
kötleményén is melyenek
legremekebb szakát idézzük.
Hideg vagy, mint a csendes
kő, hideg,
Szived kesergősem sem
dönti meg.
Csak günyölődozz, mint
sátánnak leánya,
Ki gőzt lehel; sziklát,
százat lehányva.

A kiadóhivatal üzenete:

(Gyűjtőknek 5 előfizető után tiszteletpél-
dányt adunk. — Hirdetéseket felvesz a kiadó
hivatal.)

MEGJELENIK
MINDEN VA SRN AP.

SZERKESZTŐSÉG:
Nagyvárad, Körös-utca 3.

Levelek és előfizetések
— ide címzendők. —

Előfizetési ára:

Egy évre 8 Kor.

Fél évre 4 „

Negyed évre 2 „

Egy óra 70 fill.

Egy száma 20 fill

Kitünő minőségű

férfi-, női- és gyermekcipők

férfi divatcikkek, u. m. : kalapok, fehér és
színes ingek, gallérok, kézelők, zsebkendők,
nyakkendők, bálci cikkek és esőernyők

— a legjutányosabb árban —

ROTH HENRIK

Zöldfa-utcai áruházában

(Zöldfa vendéglővel szemben)
kaphatók.

SZENZÁCIÓS ÚJÍTÁS!

Háasz Manó női divatáruháza
NAGYVÁRAD.

Főüzlet: Zöldfa-utcán. Fióközlet: „Amerikai áruház“ Fő-utca.

Minden vevőnek, aki tíz forint értékűt vásárol, bármely át-
adott fénykép után egy életnagyságu (60 cm. magas) mű-
vésziesen kiállított hű fényképet készít **teljesen ingyen**, még
akkor is, ha a bevásárlás a prebb részletekben történik. Csú-
pán a díszes keretért (passe partou) önköltségemet 1 frt 50
kr. számítom fel. Ezen életnagyságu ingyen fényképet magát,
a világ egyetlen műintézte sem képes 10 forinton alul el-
készíteni, a lsgesekélyebb vásárlásnál pénztáram egy fény-
kép-bont ad.